Μια εισαγωγή στον Εθνικό Συνδικαλισμό

Εισαγωγή

Η μπροσούρα αυτή αποτελεί μια έκδοση της «Εθνικής Συνδικαλιστικής Πλατφόρμας». Η «Εθνική Συνδικαλιστική Πλατφόρμα» ιδρύθηκε για να αναπτύξει την εθνική συνδικαλιστική ιδέα, και με μια ευρύτερη έννοια την αντικαπιταλιστική πάλη στην Ολλανδία. Σε αυτή την μπροσούρα θα βρεις μια μικρή εισαγωγή για τον εθνικό συνδικαλισμό, για την ουσία του και την προέλευση του.

Ειδικά κατά την διάρκεια της γενικής κρίσης του καπιταλισμού και της ανόδου της εργατικής αντίστασης σε ολόκληρη την Ευρώπη, η θέση του εθνικού συνδικαλισμού έχει καταστεί πια τόσο επίκαιρη, όσο αυτή υπήρξε και στις αρχές του προηγούμενου αιώνα. Καλώς εχόντων των πραγμάτων, η θεωρία και η πρακτική του εθνικού συνδικαλισμού μπορεί επίσης να παράσχει μια ζωτικής σημασίας πηγή έμπνευσης στον αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό και την πλουτοκρατία στον εικοστό πρώτο αιώνα.

Συνδικαλισμός και Εθνικισμός

Στα τέλη του δέκατου ενάτου αιώνα και στις αρχές του εικοστού αιώνα, ο Μαρξισμός έπρεπε να αντεπεξέλθει σε διαφορετικές δυσκολίες οι οποίες προέκυψαν από τον αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό. Από αυτή την ιδεολογική κρίση, πολλές ρεβιζιονιστικές τάσεις αναδύθηκαν, οι οποίες ακολούθησαν την δική τους αναθεώρηση του σοσιαλισμού. Μια από αυτές τις τάσεις επικεντρώθηκε γύρω από τον Γάλλο μαρξιστή φιλόσοφο Georges Sorel.

Με την πάροδο του χρόνου ο Sorel μετατράπηκε, λόγω των πρακτικών εμπειριών του μέσα στο Γαλλικό συνδικαλιστικό κίνημα, σε έναν πεπεισμένο «ρεβιζιονιστή» και τελικά παρέσχε την πνευματική βάση για τον εθνικό συνδικαλισμό – η κατεύθυνση του Sorel υπήρξε επομένως μια «επιστροφή στον Marx».

Σύμφωνα με τον Sorel οι ανθρώπινες πράξεις προέκυπταν από μια άλογη πίστη και από ορθολογιστικές μεθόδους. Πιστεύοντας σε κάτι (στην περίπτωση του Sorel στην γενική απεργία) μπορεί να αποβεί πολύ αποτελεσματικό, ακόμα και εάν αυτό (η γενική απεργία εδώ) πρέπει ακόμη να λάβει χώρα. Αυτή την πίστη αποκάλεσε ο Sorel ως τον μύθο. Οι μύθοι μπορεί να είναι τόσο ενεργοί όσο και η πραγματικότητα: εάν οι μάζες είναι πεπεισμένες για τις δυνατότητες τους, το σύστημα εν τέλει θα ανατραπεί. Με αυτή την διαπίστωση εισήγαγε την ιδέα του κοινωνικού μύθου, με την οποία ενέπνευσε αναρχικούς, κομμουνιστές, καθώς επίσης και εθνικιστές.

Για τον Sorel η εργατική τάξη δεν ήταν πλέον ένα σαφές στοιχείο. Ήταν ξεκάθαρα ενήμερος για τις καινούργιες εξελίξεις εντός του καπιταλισμού, οι οποίες θα οδηγούσαν στην συγχώνευση της εργατικής τάξης σε μια μπουρζουάδικη μεσαία τάξη. Ωστόσο, για να δοθεί το κτύπημα στον καπιταλισμό, ο μύθος του εργάτη, και συνεπώς της γενικής απεργίας, πρέπει να παραμείνει ανέγγιχτος – και να αποβεί ακόμα πιο ισχυροποιημένος. Σε αυτή την διαπίστωση, ο Sorel

διέκρινε το καθήκον της γενικής απεργίας ως τον μύθο του επαναστατικού συνδικαλισμού: το να ενώσει μια εργατική τάξη κατακερματισμένη, μέσω της προλεταριακής ενότητας.

Στις αρχές του εικοστού αιώνα ο Sorel επεδίωξε την επαναπροσέγγιση με τους ιντεγκραλιστές εθνικιστές της Action Française («Γαλλική Δράση»), και αργότερα με τον Κύκλο Proudhon. Από τότε ξεκίνησε μια αμφίδρομη πορεία επιρροής μεταξύ εθνικιστών και συνδικαλιστών. Αμφότεροι απέρριπταν τις μπουρζουάδικες αξίες της Γαλλικής Επανάστασης, την κοινοβουλευτική δημοκρατία, τον λιμπεραλισμό, τον διεθνισμό, και τον πασιφισμό. Κοινοποιούσαν επίσης ανοιχτά τον θαυμασμό τους για τον ηρωισμό, τον βιταλισμό και την βία. Σε χώρες εκτός της Γαλλίας, όπως στην Ιταλία επί παραδείγματι, αυτές οι καινούργιες ιδέες συγκέντρωναν όλο και περισσότερη υποστήριξη μέσα στις τάξεις των επαναστατών συνδικαλιστών. Τέτοιοι υπήρξαν οι Arturo Labriola, Agostino Lanzillo, Angelo Oliviero Olivetti και Sergio Panunzio, οι οποίοι προσπάθησαν να δημιουργήσουν μια σύνθεση μεταξύ του Ιταλικού εθνικού ζητήματος και ενός επαναστατικού συνδικαλισμού.

Arturo Labriola και Ιταλικός συνδικαλισμός

Τάχιστα μια μικρή ομάδα Ιταλών συνδικαλιστών, καθοδηγούμενη από τον Arturo Labriola, σχημάτισε την δική της φράξια μέσα στο Ιταλικό Σοσιαλιστικό Κόμμα. Μέμφθηκαν τους ρεφορμιστές μέσα στο Κόμμα πως αυτοί απλά υπεράσπιζαν το βιομηχανικό προλεταριάτο στην Βόρεια Ιταλία, και όχι τις μάζες των χωρικών στον Νότο – οι οποίοι αποτελούσαν την πλειονότητα του Ιταλικού πληθυσμού. Η μικρή αυτή ομάδα εισηγούταν την πραγματοποίηση της σοσιαλιστικής επανάστασης μόνο μέσω της οργάνωσης ολόκληρης της εργατικής τάξης, η οποία ήταν ικανή, εάν συστρατευθεί σε μαχητικά συνδικάτα, να αναλάβει την παραγωγική διαδικασία από την μπουρζουαζία. Κατά την διάρκεια ενός συνεδρίου στη Ferrara το 1907, αποφασίστηκε πως το επαναστατικό συνδικαλιστικό κίνημα από τότε και στο εξής θα εγκατέλειπε τις κομματικές πολιτικές του Κόμματος των Σοσιαλιστών, για να στοχεύσει στις συνδικαλιστικές πολιτικές ως μια ανεξάρτητη εργατική οργάνωση.

Εκείνοι οι επαναστάτες συνδικαλιστές ήταν πεπεισμένοι πως μια καλά οργανωμένη εργατική κινηματική πρωτοπορία θα μπορούσε να εισχωρήσει σε μια διαμάχη με την μπουρζουαζία και να την κερδίσει. Η ιδέα της μαχητικής και επαναστατικής συνδικαλιστικής πρωτοπορίας εφαρμόσθηκε εν πρώτοις κατά την διάρκεια της γενικής αγροτικής απεργίας στις 1 Μαΐου του 1908 στην Πάρμα. Αυτή η απεργία έπλασε την κορύφωση μιας σύγκρουσης μεταξύ των χωρικών και της ένωσης των γαιοκτημόνων. Το Επιμελητήριο των Εργατών της Πάρμας έγινε το νευραλγικό κέντρο του συνδικαλιστικού κινήματος και εξελίχθηκε σε ένα αυτοτελές σημείο αληθινής εργατικής αλληλεγγύης.

Οι απεργίες υποστηρίχθηκαν από όλα τα μέλη των μαχητικών συνδικάτων μέσω οικονομικών δωρεών. Υπήρχε υψηλός βαθμός πειθαρχίας και οργάνωσης, η οποία τελικά κατέστησε εφικτό σε περισσότερους από τριάντα τρεις χιλιάδες εργάτες να παραλύσουν τα πάντα για τρεις μήνες. Η απεργία έληξε μόλις τον Ιούνιο, όταν και

διαδραματίστηκαν επεισόδια με απεργοσπάστες, κάτι που οδήγησε σε μια αναμέτρηση με τον στρατό, ο οποίος κατέλαβε το Επιμελητήριο των Εργατών και το απεργιακό ταμείο. Το σοσιαλιστικό κίνημα αντέδρασε αποδεσμεύοντας τους επαναστάτες συνδικαλιστές από τις τάξεις του, οι οποίοι υπέστησαν και την απαγόρευση από τις πολιτικές δραστηριότητες του Ιταλικού Σοσιαλιστικού Κόμματος.

Το 1912 οι επαναστάτες συνδικαλιστές ίδρυσαν την δική τους ένωση, την «Ένωση των Ιταλών Συνδικαλιστών», η οποία πριν το τέλος του χρόνου, είχε μαζέψει περισσότερα από εκατό χιλιάδες μέλη. Η Ένωση αυτή υιοθέτησε την παραδοσιακή αντιπολεμική γραμμή του συνδικαλισμού, η οποία διήρκεσε μέχρι την «Κόκκινη Εβδομάδα». Η «Κόκκινη Εβδομάδα» ξεκίνησε στις 7 Ιουνίου του 1914, όταν ακροαριστεροί ακτιβιστές ξεχύθηκαν στους δρόμους για να διαμαρτυρηθούν ενάντια στον μιλιταρισμό του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος, εν όψει του Α' Παγκοσμίου Πολέμου.

Στα κεντρικά τους γραφεία στην Ανκόνα, η αστυνομία και οι καραμπινιέροι πυροβόλησαν προς τους διαδηλωτές, με αποτέλεσμα να υπάρξουν τρεις νεκροί και πολλοί τραυματίες. Μετά από αυτό το συμβάν ανακηρύχθηκε γενική απεργία, η οποία διαδόθηκε σε ολόκληρη την Ιταλία. Στο Μιλάνο αρχηγικοί συνδικαλιστές, όπως ο Filippo Corridoni, ηγήθηκαν διαδηλώσεων οι οποίες συνοδεύτηκαν από βία. Σε μερικά σημεία οι διαδηλωτές αυτοί έλαβαν την μορφή ενός παλλαϊκά εξεγερμένου σώματος. Εν τέλει ο στρατός αναγκάστηκε να παρέμβει ώστε να μπορέσει να αποκατασταθεί η τάξη της μπουρζουαζίας και να κατασταλεί ο επαπειλούμενος εμφύλιος πόλεμος.

Ο Πόλεμος

Η Ιταλία δεν είχε ακόμη συνέλθει από το σοκ της «Κόκκινης Εβδομάδας», όταν ήρθε για ακόμη μια φορά αντιμέτωπη με την απειλή του πολέμου. Μολονότι η Ιταλία το 1914 δεν είχε συμμετάσχει ακόμα στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, όλα τα στοιχεία μέσα στο επαναστατικό συνδικαλιστικό κίνημα συμφώνησαν πως εάν η Ιταλία λάμβανε μέρος στον πόλεμο, θα έπρεπε να στρατευθεί στο πλευρό της Γαλλίας και της Μεγάλης Βρετανίας (της Entente).

Για τους επαναστάτες συνδικαλιστές η συμμαχία της Πρωσικής αυτοκρατορίας με την Αυστροουγγαρία ήταν η απόλυτη εκδήλωση της αντίδρασης. Σύμφωνα με αυτή την συλλογιστική, οι επαναστάτες συνδικαλιστές θα ηγούνταν του αριστερού παρεμβατικού στρατοπέδου μόλις ξεσπούσε ο πόλεμος. Αυτό προκάλεσε αναταραχή εντός της αντιμιλιταριστικής «Ένωσης των Ιταλών Συνδικαλιστών», η οποία έκανε έκκληση για Ιταλική ουδετερότητα στην σύρραξη και η οποία απειλούσε την κυβέρνηση με μια επαναστατική γενική απεργία εάν σερνόταν η Ιταλία στον πόλεμο.

Το 1914 αρκετοί επαναστάτες συνδικαλιστές υπό την καθοδήγηση του Alceste de Ambris εκκίνησαν μια σοβαρή εκστρατεία ενάντια στην ουδετερότητα της «Ένωσης των Ιταλών Συνδικαλιστών» και καλούσαν την Ιταλική κυβέρνηση να υποστηρίξει την Γαλλία και την Μεγάλη Βρετανία στον πόλεμο που διεξήγαγαν ενάντια στην Πρωσική και Αυστροουγγρική αντίδραση. Ο de Ambris συνέκρινε αυτόν τον πόλεμο ακόμα και με την Γαλλική Επανάσταση. Αυτό οδήγησε σε ένα μεγάλο

ρήγμα εντός της Ένωσης, όπου η πλειονότητα καθοδηγούμενη από τον αναρχικό Armando Borghi συνέχισε να υπεραμύνεται της ουδετερότητας και του αντιμιλιταρισμού.

Ένα μέρος των αντιδρώντων επαναστατών συνδικαλιστών, αποχώρησε από την Ένωση και στις αρχές Οκτωβρίου ίδρυσαν την Fascio Rivoluzionario d' Azione («Ένωση για την Επαναστατική Δράση»). Οι περισσότεροι από τους ηγέτες μέσα στην Fascio Rivoluzionare d' Azione διέδιδαν τις ιδέες τους εντός του στρατεύματος το οποίο έμελλε να πολεμήσει στο μέτωπο όταν η Ιταλία το 1915 ξεκίνησε πραγματικά να λαμβάνει μέρος στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. Ένας μικρός αριθμός καθοδηγητών έμεινε πίσω για μην μείνουν ακέφαλα τα επαναστατικά συνδικάτα. Μετά το ξέσπασμα του πολέμου η ιδεολογική πρόοδος του Ιταλικού επαναστατικού συνδικαλισμού είχε φτάσει σε ένα μη αναστρέψιμο σημείο. Η σύνθεση του συνδικαλιστικού σοσιαλισμού και του ριζοσπαστικού εθνικισμού, η οποία άρχισε να αναπτύσσεται από το 1914, διήλθε μια μαζική εξέλιξη.

Ιδιαίτερα από το 1917 και εντεύθεν ο συνδικαλιστικός σοσιαλισμός θα ανέπτυσσε εσαεί έναν εθνικό χαρακτήρα και άρχιζε όλο και περισσότερο να αποτινάζει την μαρξιστική του προέλευση. Στα τελευταία χρόνια του πολέμου ο Alceste de Ambris δημοσίευσε την εφημερίδα Il Rinnovamento («Η Ανανέωση»), η οποία συν τω χρόνω θα εξελισσόταν στο πιο σημαντικό όργανο της εθνικοσυνδικαλιστικής τάσης.

Από τον Μαρξισμό στον Κορπορατισμό

Από την πνευματική τάση η οποία περιστοιχιζόταν γύρω από τον Alceste de Ambris, ιδρύθηκε η «Ιταλική Ένωση Εργατών» το 1918 στο Μιλάνο. Κατά την διάρκεια της κρίσιμης «Ερυθράς Διετίας» (ιστορικός όρος που περιγράφει το «κόκκινο» κύμα καταλήψεων των εργοστασίων μεταξύ 1919 και 1920), η «Ιταλική Ένωση Εργατών» έγινε το πνευματικό κέντρο της εθνικοσυνδικαλιστικής τάσης.

Τον Μάρτιο του 2019 στο Ντάλμινε της επαρχίας Μπέργκαμο, η πρώτη ενεργητική κατάληψη έλαβε χώρα στην μεταλλευτική εταιρία «Franchi en Grigorini». Η διοίκηση περιήλθε στα χέρια ενός παλαιού παρεμβατιστή και οπαδού του Mussolini. Οι καταληψίες ήταν κυρίως μέλη της «Ιταλικής Ένωσης Εργατών». Σε μια ξεχωριστή στιγμή, ο Mussolini επισκέφθηκε το εργοστάσιο, μιλώντας με επαινετικά λόγια για εκείνη την «δημιουργική απεργία». Στην εφημερίδα του επίσης Il Popolo d' Italia («Ο Λαός της Ιταλίας»), είχε τονίσει την σπουδαιότητα αυτής της νέας απεργιακής μεθόδου. Ο σχηματισμός ενός εργατικού συμβουλίου ήταν ένας αξιέπαινος στόχος μέχρι η αστική τάξη να εξοστρακιστεί από τη διεύθυνση της παραγωγής. Μετά από τρεις ημέρες το εργοστάσιο εκκενώθηκε με την βοήθεια της αστυνομίας.

Οι προεξάρχοντες συνδικαλιστές της κατάληψης κατηγόρησαν την ηγεσία του Ιταλικού Σοσιαλιστικού Κόμματος ως υπαίτιους για την ήττα. Όταν το 1920 οι εθνικοσυνδικαλιστές κατάφεραν να αναλάβουν τον έλεγχο της βόρειας βιομηχανικής ζώνης, ήταν πλήρως συνειδητοποιημένοι για τους κινδύνους και τις συνέπειες μιας στρατιωτικής παρέμβασης των Αρχών. Ωσαύτως, εξήγαγαν το συμπέρασμα

πως η επιτυχία μπορεί να διασφαλιστεί μόνο εάν οι εργάτες θα ήταν σε θέση να αναλάβουν τον έλεγχο ολόκληρου του βιομηχανικού τομέα. Μόνο μέσω αυτού το Κράτος, και συνεπώς η δυναμικότητα της αντίδρασης, θα μπορούσε να ουδετεροποιηθεί προς όφελος του εργαζόμενου Έθνους. Αντιμετώπιζαν της τμηματικές «γενικές απεργίες» ως ατελέσφορες και πίστευαν πως θα οδηγούσαν σε περαιτέρω καταστολή, διότι οι συνδικαλιστές δεν θα μπορούσαν να πλήξουν θανάσιμα τον μηχανισμό του Κράτους. Έτσι οδηγήθηκαν στην εισαγωγή ενός περισσότερο σωματειακού μοντέλου (συνεργασίας των τάξεων), το οποίο ήταν θεμελιωδώς διαφορετικό από το μαρξιστικό μοντέλο (πάλης των τάξεων), το οποίο είχε θέσει το θεωρητικό σημείο εκκίνησης για τον εθνικό συνδικαλισμό πριν από περίπου είκοσι χρόνια.

Η παρακμή του Εθνικού Συνδικαλισμού

Το 1919 ο Benito Mussolini ίδρυσε τις Fascio di Combattimenti («Δέσμες Μάχης»), με τις οποίες γεννήθηκε ο Ιταλικός φασισμός. Αν και ο Mussolini κατά την διάρκεια της «Κόκκινης Εβδομάδας», ως πεπεισμένος σοσιαλιστής πίστευε ακόμη πως ο σοσιαλισμός θα μπορούσε να ανατρέψει την καθεστηκυία τάξη, είχε συμπεράνει κατά την διάρκεια της έξαρσης του Α’ Παγκοσμίου Πολέμου το 1914 πως αυτές οι ιδέες δεν θα μπορούσαν πλέον να τεθούν σε εφαρμογή – έλαβε αυτή την θέση εξαιτίας της απογοήτευσής του για το διεθνιστικό προλεταριάτο, το οποίο δεν πυροδότησε μια παγκόσμια σοσιαλιστική επανάσταση ενάντια στον Πόλεμο. Από τότε και στο εξής, το επαναστατικό υποκείμενο θα έπρεπε να είναι το εθνικό προλεταριάτο. Ως επακόλουθο θα προέκυπτε ο εθνικός συνδικαλισμός.

Παρ’ όλα αυτά, το θέρος του 1920 ο Mussolini αναμφίβολα απομακρύνθηκε από το επαναστατικό του παρελθόν και έλαβε απότομα απόσταση από τις σοσιαλιστικές (και μερικώς συνδικαλιστικές) ρίζες του. Σύμφωνα με την νέα αντίληψη του φασισμού το μέλλον του προλεταριάτου ήταν δεμένο με αυτό της παραγωγικής μπουρζουαζίας. Εντούτοις, αυτό θα μπορούσε να συμβεί μόνο εντός ενός συστήματος το οποίο θα διατηρούσε τον καπιταλισμό. Εάν το «εθνικό συμφέρον» σήμαινε πως ο σοσιαλισμός έπρεπε να καταπολεμηθεί και η οικονομική ανάπτυξη έπρεπε να διασφαλίσει την θέση της Ιταλίας στον κόσμο, τότε αυτό σήμαινε πως και ο φασισμός θα ήταν ο υπερασπιστής και ο απολογητής της μπουρζουαζίας.

Το Φασιστικό Κόμμα το οποίο ιδρύθηκε το 1921, μοιραζόταν ελάχιστες ομοιότητες με το αυθεντικό πρόγραμμα της εθνικής συνδικαλιστικής Οργάνωσης η οποία προηγήθηκε αυτού. Πράγματι μια οπορτουνιστική στροφή προς τα δεξιά ήταν ανέκαθεν μια παλιά καλή συνταγή για την εκλογική πολιτική επιτυχία (καθώς και για την κοινοβουλευτική σταδιοδρομία).

Ακόμα και εάν το 1919 και το 1920 οι επαναστάτες συνδικαλιστές και σοσιαλιστές, οι οποίοι είχαν από καιρό ακολουθήσει τον Mussolini, αποτελούσαν ακόμη τον σημαντικότερο πυρήνα του φασιστικού κινήματος, αυτός ο πυρήνας σε χρόνο μηδέν καταλήφθηκε από την φιλελεύθερη μπουρζουαζία, την Κρατική γραφειοκρατία, μέρη του στρατού, καθώς και από την Καθολική εκκλησία. Οι εθνικοί

συνδικαλιστές φιμώθηκαν υπέρ της συνεργασίας με την αντίδραση. «Όλα μέσα στο κράτος, τίποτα έξω από το κράτος, τίποτα ενάντια στο κράτος», αυτό έγινε το νέο δόγμα του αντιδραστικού ολοκληρωτικού Κράτους. Η έννοια του Κράτους (κρατισμός) έγινε το νέο ιδανικό το οποίο ακολούθησε ο φασισμός.

Μέσα από αυτή την διαδικασία οι μάζες ήταν αιχμαλωτισμένες σε εθνικοσυνδικαλιστικές ρητορικές, δίχως πάντως να υπάρχει η αντιστοιχία στην ουσία: το εθνικό συνδικαλιστικό πνεύμα και η ιδεολογία. Όλα όσα είχαν συστηθεί ως «εθνικός συνδικαλισμός» διαταράχθηκαν από τα αντιδραστικά στοιχεία του φασιστικού καθεστώτος. Πολλοί εθνικοσυνδικαλιστές ακτιβιστές πλήρωσαν εν τέλει για αυτή την αντίθεση στην προδοσία με την ζωή τους.

Ο Εθνικός Συνδικαλισμός στον εικοστό πρώτο αιώνα

Είναι δύσκολο αυτές τις ημέρες να συζητηθεί η εθνικοσυνδικαλιστική ιδέα. Οι ιστορικοί, τα μέσα και οι περισσότεροι φιλέκδικοι άνθρωποι, είτε αυτοί είναι «δεξιοί» είτε είναι «αριστεροί», ταυτίζουν τον εθνικό συνδικαλισμό με τον αντιδραστικό φασισμό. Έτσι αδικούν μια σπουδαία και αγνή ιδέα η οποία δεν απώλεσε την σχετικότητα της, ακόμα και στον εικοστό πρώτο αιώνα.

Ο εθνικός συνδικαλισμός είναι η απόλυτη ιδέα προς την πολιτική, κοινωνική και οικονομική ζωή. Βασίζεται στις ιδέες του Γάλλου Georges Sorel, ιδρυτή και πιο κυρίαρχου θεωρητικού του επαναστατικού συνδικαλισμού.

Σε αντίθεση με το μαρξιστικό δόγμα, υπεραμύνεται ενός σοσιαλισμού ο οποίος επιτρέπει μια (περιορισμένη) ατομική ιδιοκτησία και την οποία σέβεται ως έναν βαθμό. Δεν αποζητά την καταστροφή της κοινωνίας, αλλά θέλει να χρησιμοποιήσει αυτή την ατομική ιδιοκτησία εντός ενός πλαισίου εθνικής και κοινωνικής πειθαρχίας. Όλα τίθενται μέσα σε μια γενικότερη σύλληψη μιας ορθολογικής οικονομικής οργάνωσης υπέρ της εργατικής τάξης και του Έθνους. Ο εθνικός συνδικαλισμός θέλει να δομήσει μια νέα κοινωνία και να φέρει την γέννηση μιας νέας και προοδευμένης μορφής της κοινωνίας, βασισμένης στην σύντηξη του εθνικισμού και του σοσιαλισμού.

Τόσο ο εθνικισμός όσο και ο σοσιαλισμός επιθυμούσαν την επαναδημιουργία των κοινωνικών θεμελίων, τα οποία είχαν καταστραφεί από τον λιμπεραλισμό (ατομικισμό), μέσα από μια πλήρως καινούργια πολιτική, κοινωνική και οικονομική δομή. Το προλεταριάτο προορίζεται ως ο ενθουσιώδης υπέρμαχος αυτής της νέας τάξης. Ο εθνικός συνδικαλισμός δεν είναι ούτε «αριστερός», ούτε «δεξιός» με την παραδοσιακή (κοινοβουλευτική) έννοια των λέξεων: χτίζει μια αρχή εξαρτώμενη από τις ανάγκες της εργατικής τάξης. Είναι αυτή η σύντηξη μεταξύ του Έθνους και του προλεταριάτου η οποία είναι απαραίτητη για την εθνική επιβίωση. Η ιδέα αυτή πασχίζει για μια κοινωνία η οποία θα ανήκει στην εργατική τάξη και η οποία θα είναι εθνική. Αγωνίζεται για ένα νέο πολιτικό και οικονομικό καθεστώς, το οποίο είναι συνδικαλιστικό στην αγνότερη ουσία του. Ο μοντέρνος κόσμος πρέπει να ξεφύγει από τα χέρια της πλουτοκρατίας!

Όλη αυτή η σύλληψη συνεπάγεται την ιδέα πως ο εθνικός συνδικαλισμός βασίζεται στην πάλη των τάξεων:

- ως ένα γεγονός δεδομένο σε μια σκληρή οικονομική πραγματικότητα εντός του τρέχοντος καπιταλιστικού συστήματος
- ως ένα αναγκαίο όπλο των εκμεταλλευομένων και καταπιεσμένων στην οικονομική μάχη ενάντια στην μπουρζουαζία (την άρχουσα καπιταλιστική τάξη)
- ως ένας επαναστατικός καταλύτης στην μάχη για εξουσία και για ανατροπή του κρατούντος συστήματος

Ο εθνικός συνδικαλισμός πιστεύει πως αυτή η ανάληψη της αρχής μπορεί να πραγματωθεί μόνο δια της εξωκοινοβουλευτικής οδού: αυτή είναι η οδός της άμεσης δράσης. Και εδώ κείται μια ξεχωριστή αποστολή για την γενική απεργία, ως ένα εργαλείο για να ανατραπεί το τρέχον καπιταλιστικό σύστημα.

Ο εθνικός συνδικαλισμός αποτελεί την εναλλακτική για το προσωρινό καπιταλιστικό οικονομικό καθεστώς και την μπουρζουαζοποίηση του σοσιαλισμού. Αναγνωρίζει τον μαρξισμό ως ένα καταπληκτικό εργαλείο ανάλυσης της καπιταλιστικής οικονομίας, αλλά όχι ως τον φορέα της επαναστατικής αλλαγής. Στο όνομα της «ελευθερίας» και της «δημοκρατίας» ο αυθεντικός επαναστατικός μαρξισμός αντικαταστάθηκε από την ρεφορμιστική σοσιαλδημοκρατία. Αυτό ήταν που επισφράγισε και το τέλος της γνήσιας επαναστατικής σκέψης.

Ο εθνικός συνδικαλισμός μάχεται για τον συνδικαλιστικό σοσιαλισμό. Αναγνωρίζει τον σοσιαλισμό ως την προσδοκία για μια ισοδύναμη και αρμονική κοινωνία, ως μέσο μεταμόρφωσης του Έθνους. Δεν αντιμετωπίζει τον σοσιαλισμό ως ένα αποκλειστικό παράγωγο του καπιταλισμού και των κοινωνικών δυνάμεων, αλλά ως επίσης ένα δημιούργημα της ανθρώπινης φύσης, χαρακτηριζόμενο από αποφασιστικότητα και δίκαιες, ηθικές αξίες. Επομένως, είναι επίσης και το προϊόν της ανθρώπινης βούλησης και αξιών όπως η αίσθηση της κοινωνικής δικαιοσύνης. Προέρχεται από τον ίδιο τον άνθρωπο με την αστείρευτη ποικιλομορφία πνεύματος, ήθους και συναισθηματικών αποκρίσεων.

Ο σοσιαλισμός δεν μπορεί να αντιπαλέψει τον εγωισμό της μπουρζουαζίας απλά με τον υλισμό των εργατών. Πρόκειται τόσο για συναίσθημα όσο επίσης και για επιστήμη. Είναι αρκετό για τον σοσιαλισμό το να πιστέψει απλά στο ίδιο του το μέλλον.

Δεν πρόκειται απλά για ένα μάζεμα ακαθόριστων ιδεών ή για μια λογική επαγωγή της τρέχουσας οικονομικής κατάστασης. Είναι η ικανότητα της παροχής ενός μύθου ο οποίος δείχνει την σοσιαλιστική οπτική του μέλλοντος: το καθήκον της πίστης των μαζών. Η ρίζα όλων των ενεργειών μας είναι το ένστικτο μας. Το ουσιαστικό κίνητρο του εργατικού κινήματος είναι περισσότερο ζήτημα αυτοσεβασμού και λιγότερο ζήτημα υλιστικών συμφερόντων. Το εθνικοσυνδικαλιστικό κίνημα θα καταστείλει το καθεστώς του κεφαλαίου και θα φέρει στο προσκήνιο τις ηρωικές αξίες του εργατικού θριάμβου ενάντια στις άθλιες υλιστικές αξίες του καπιταλισμού οι οποίες επί του παρόντος πνίγουν την Ευρώπη. Η εξέγερση της δύναμης και του αίματος ενάντια στην επικυριαρχία του χρήματος θα οδηγήσει τελικά στην συνολική

κατάρρευση της πλουτοκρατίας. Θα έλθει η μέρα όπου η επικυριαρχία του χρήματος θα καταστραφεί από μια κρίσιμη αναστήλωση του ηρωικού Έθνους και των εργατικών αξιών, από μια ειλικρινώς επαναστατική διάθεση.

Τα επτά θεμέλια της «Εθνικής Συνδικαλιστικής Πλατφόρμας»

α) Ο εθνικός συνδικαλισμός αντιπροσωπεύει την κοινωνική δικαιοσύνη και το δικαίωμα του ατόμου να εργάζεται για τον εαυτό του και για την οικογένειά του σε τέτοιο σημείο, όσο αυτό δεν βλάπτει το γενικό συμφέρον. Εάν η δύναμη της δημιουργίας του ατόμου καταστραφεί, καταστρέφεται και η πρόοδος. Συνεπώς, ο εθνικός συνδικαλισμός δεν θα μπορούσε ποτέ να επέμβει στην μικρή επιχείρηση (αγροτική ή βιοτεχνική).

β) Οι βασικές βιομηχανίες (όπως η βαριά βιομηχανία, ειδικά η βιομηχανία ατσαλιού, ο πετροχημικός καθώς και ο ενεργειακός τομέας) συνδικαλίζονται, άρα κοινωνικοποιούνται. Η διοίκηση διεξάγεται από όσους εργάζονται εντός της επιχείρησης. Οι εργάτες θα εκλέξουν ένα συμβούλιο, το οποίο θα αντικαταστήσει την παλιά διοίκηση.

γ) Ο συνδικαλισμός αντιπροσωπεύει την εργατική εξουσία πάνω στην βιομηχανία. Ο όρος «εργάτης» μπορεί να ερμηνευθεί με πολλούς διαφορετικούς τρόπους. Σε κάποιους πολιτικούς κύκλους οι τεχνικοί, οι επιχειρηματίες κ.α. (γενικά όλοι όσοι είναι απασχολούμενοι) αναφέρονται ως εργατική τάξη. Χρησιμοποιούμε τον όρο «εργάτης» ως αναφορά στην κοινωνική τοποθέτηση. Από τις γραμμές των εργατών επιλέγεται εξάλλου η καθημερινή ηγεσία (διοίκηση) της εταιρίας. Οι αντιπρόσωποι των εργατών επιλέγουν την διοίκηση (επί τη βάσει της αρχής της περιοδικότητας) από το εσωτερικό τους. Οι σύνδεσμοι των επιχειρηματιών είναι η βάση για την εθνική συνδικαλιστική οργάνωση των εργατών σε εταιρικό επίπεδο.

δ) Έλεγχος επί της βιομηχανίας σημαίνει πλήρης εργοστασιακή δημοκρατία. Το «Κράτος» (κυβερνητικό συμβούλιο) θα παρεμβαίνει μόνο στα μέρη στα οποία οι άνθρωποι υπόκεινται εκμετάλλευση από την αναγκαστική άνοδο των τιμών προς αποκόμιση υπερβολικών υπερκερδών. Επιλεγμένο καθ’ ολοκληρίαν από τους εργάτες ως σύνολο, θα δράσει προς το συμφέρον της εργατικής τάξης. Το συλλογικό συμφέρον πάντα βρίσκεται σε προτεραιότητα ενάντια στο συμφέρον ενός μόλις τμήματος του συνόλου: περιορίζοντας κάθε κερδοσκοπική απόπειρα χρήσης του χρηματιστηρίου εναντίον των εργατών και παραδίνοντας τους τραπεζικούς και χρηματιστηριακούς θεσμούς στο προλεταριάτο.

ε) Κάθε εργάτης, δουλεύοντας μέσα στην βιομηχανία θα λαμβάνει σταθερά τον συμφωνημένο βασικό μισθό στον αντίστοιχο κλάδο, ο οποίος θα συνεισφέρει στην αύξηση της εθνικής παραγωγής. Ως συμπλήρωμα οι εργάτες θα ωφεληθούν από τα κέρδη εντός της ίδιας της βιομηχανίας: το ατομικό μερίδιο του εργάτη θα καθορισθεί από τα χρόνια προϋπηρεσίας του, καθώς και από την συνεισφορά του στην παραγωγική διαδικασία.

στ) Οι εθνικοί συνδικαλιστές πιστεύουν ομόφωνα πως δεν μπορούν να θεσπισθούν αλλαγές στα Συνδικάτα χωρίς την πλήρη συγκατάθεση των

εργατών. Η οργάνωση των εταιρικών εργατών αποτελεί την βάση του εθνικού συνδικαλισμού και την υποστηρικτική ισχύ η οποία απαιτείται για να εξυπηρετηθούν τα μελλοντικά συμφέροντα της εργατικής τάξης. Συνεπώς τα Συνδικάτα θα διαδραματίσουν έναν κρίσιμο ρόλο, διότι είναι απαραίτητα για την μορφοποίηση του εργατικού ελέγχου της βιομηχανίας.

ζ) Ανά πάσα στιγμή η εργατική τάξη θα έχει το δικαίωμα να κάνει χρήση του όπλου της απεργίας για να διασφαλίσει τα κοινωνικά της δικαιώματα. Ωστόσο, όταν η βιομηχανία διαχειρίζεται χρηστά από τους εργάτες, οι απεργίες και άλλες παρεμφερείς ενέργειες θα καθίστανται παρωχημένες και συγκρουόμενες με τα συμφέροντα της εργατικής τάξης.